

LLUM D'OLI

butlletí informatiu de
l'**A**grupació **C**ultural de **P**orreres

Dep. Legal 76/1979

núm. 6

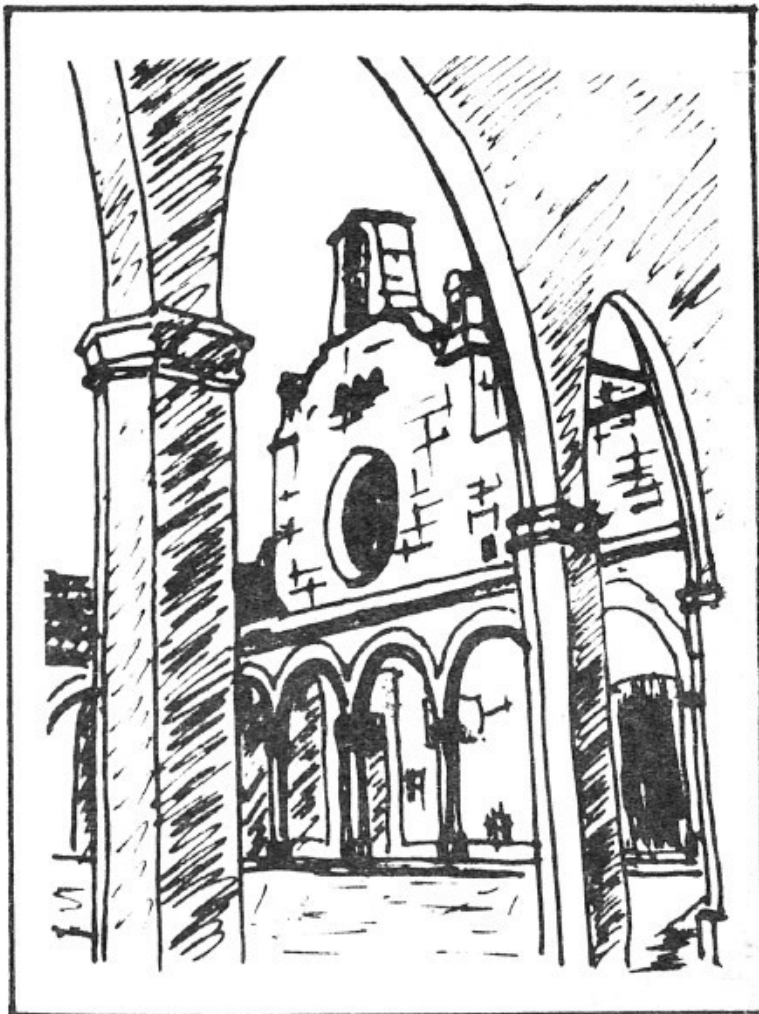
febrer 1980

CATALA O MALLORQUI.

Escacs. **L**a millor temporada.

1978-79. **B**alanç.

200 LLIBRES.

Sumari

- ~ "Trepijant Potades" per Jaume Rosselló.
- ~ "Català o mallorquí: la necessitat d'una aclaració definitiva.
- ~ "Relacions entre pares i fills" per Maria Miró.
- ~ Creació: poesia.
- ~ Pere Capellà a "La Voz de Porreres: SOBRE LA PENA DE MUERTE.
- ~ Cultura Popular: l'amo en Joan es Gerrer.
- ~ Aspectes demogràfics de Porreres. SS. XIV-XV
- ~ Balanç d'activitats del curs 1978-79.
- ~ Les seccions.
- ~ Escacs: la millor temporada.
- ~ "SA MUSICA"

Aspectes demogràfics de Porreres. Ss. XIV-XV.

Trepitjant Potades

per Jaume Roselló

Certament gela la sang, escarufa i ens fa tenir calfreds al rodar sotrejant per eixa nostra vida. Es una dita que hem emprat molt els que tenim uns anys un poc més acaramullats que els altres i encara ho deien més els espassats que nosaltres, si bé crec que s'ha usat aquest refrany en la mesura que un es sent desplaçat de la societat: "el meu temps això no passava, quan nosaltres érem joves.."

Particularment, francament pens que sempre hi ha hagut i haurà, no obstant és d'una claretat enlluernadora com una verga de llamp que avui hi ha un vandalisme criminal i destructor esglaïdor. No és ma intenció fer una crònica de fets deplorables ni analitzar detalls per aquilatar perjuís ni alarmar a ningú, senzillament unir ma veu a altres veus, a moltes més veus. Perquè quedi un ressò de veu forta que retroni en la ferma sa de la rectitud i justícia, suport que es mereix tota persona humana, i estic per demanar que em digueu què és la cultura, d'en senyar-me què és la civilització, mostrau-me què és la humanitat, perquè francament pareix que hi ha algú que de bondat, pau, concòrdia, amor, etc. calres tots que consueixen al més gran dels dons que poguem tenir: la llibertat.

Se n'ha fet un punyal enverinat, sanguinari, mortal. Llibertat quina paraula més hermosa!

Quan els pollets ben eixugats per la calor de la lloca poren i volen començar a botar esvalotats, omplint de piuladissa tot el redós. Què hermós! Quan un ésser qualsevol pot i vol eixamplar fins el infinit son mirar. Quan la font, quan el riu, quan l'ona, quan l'herba, quan tot vol viure i créixer a lloure, a lloure.

Vull viure! vull alenar! vull riure! vull plorar! No vull fer mal a ningú! M'agradaria que m'es timassin! Vull estimar! vull estimar!! vull estimar!!!

Som lliure! la llibertat és bona. La llibertat és divina perquè és un do de Déu.

La fiera, la ràbia, la insensibilitat són... posau vosaltres els qualificatius que volgueu, per a jo no se'n mereixen.

He començat a cabilar per a LLUM D'OLI retalls de nostra vida, anècdotes, costums, tradicions... però he volgut dir el que he dit. Fins demà!

Ayuntamiento,

¿quién sois vos?

A LLUM D'OLI hem rebut la següent nota de Miquel Barceló Ramonell:

Aprofitant aquesta publicació que tantes facilitats dóna perquè hi cooperem tots, ve't aquí un escrit que he trobat oportú redactar (...)

Em sembla deliciós aquest contacte amb la revista i esper que poguem disfrutar molts d'anys de dita publicació, i encara que no vengui al cas, vos diré que m'alegra la bona acollida que se me va dispensar per la resposta a la enquesta publicada en el número anterior.

Adéu i que Déu ens guardi molt d'anys.

Miquel Barceló
Ramonell

Virgen de Montesión hacia Ti caminaron nuestros antepasados hacia Ti una comunidad de cristianos se unió, hacia Ti camino yo al menos, hacia Ti y no hacia el monte perdido en un valle, vacío de contenido, mudo ante el hombre, mudo ante un pueblo.

Piedras amontonadas nos quieren hacer creer que tenemos en el monte, sin un sentido sin una esperanza.

Adminístrelo quien se crea digno de tal obra, no forjada por brazos únicamente, sino por almas.

¡Y esas almas no son del pueblo!

Miquel "Ramonell"

CATALA O MALLORQUI : la necessitat d'una aclaració definitiva.

A vegades algú ens ha manifestat la seva estranyesa perquè la nostra revista estava majoritàriament escrita en català i pensam que aquesta reacció està molt lligada a la inacabable polèmica de si la llengua que parlam i escrivim és o no és el català. Per això creiem convenient la reproducció d'un text que, ja fa un temps va arribar a les nostres mans i que per la seva claretat i senzillesa ens pot ajudar a aclarir aquests conceptes:

"Hi ha gent a Mallorca que creu que, perquè parla mallorquí, no parla català. Es que no saben que el mallorquí és català.

Una persona de Sóller parla sòller, i una de Pollença parla pollensí: en això, tots hi estam d'acord. Però tots estam també d'acord que totes dues parlen mallorquí, perquè el mallorquí inclou el sòller i el pollensí, i totes les altres varietats que hi

ha a Mallorca.

De la mateixa manera, una persona de Mallorca parla mallorquí, una de València parla valencià i una de Barcelona parla barceloní, però totes tres parlen català, perquè el català inclou les tres varietats i totes les altres de la llengua catalana (lleidetà, gironí, alacantí, rossellonès...)

De la mateixa manera que el castellà és parlat a terres que no són propiament Castella en termes geogràfics (i no resol el problema dir-li espanyol, perquè també és parlat a terres que són Espanya, com l'Argentina o Colòmbia), també el català és parlat a terres que no són estrictament Catalunya.

El català és la llengua parlada a les quatre províncies de Catalunya, a les Illes Balears, a Andorra, Al País Valencià, a uns quants pobles d'Aragó, al Rosselló (que actualment és una província

francesa) i a la ciutat d'Alguer (a l'illa de Sardenya, que és italiana)

(...) No volem dir que s'hagi de dir "noi" en lloc de "Al.lot", ni "galleda" en lloc de "poal", ni "mitges" en lloc de "calces": "ngi", "galleda", i "mitges" són termes propis del barceloní, i "Al.lot, poal i calces", del mallorquí, i el mallorquí és tan català com el barceloní."

I si després de llegir això algú volgués més informació sempre pot acudir als llibres dels més prestigiosos lingüistes i filòlegs tant espanyols com estrangers, però el que tendríem que evitar sempre en benefici de la veritat i de la cultura, o almenys per no fer el ridícul, és donar una opinió de caire científic sense un mínim d'informació.

Relacions entre pares i fills

Es difícil comentar les relacions entre pares i fills, perquè sempre pots ferir a una de les parts. Amb això vos vull dir que el comentari que jo vos pugui fer pot ésser no acceptat per els pares, segur.

Com jo n'hi ha molts que se duen amb els seus pares com es ca i es moix, i per molt que facem no hi ha manera de comprendre-ho. Una manera que me digueren que po-

dria anar bé és que hi hagués diàleg sincer entre les dues parts, però crec que hi ha d'haver també comprensió i formació, sense que hi hagin estirades i amolledes que no fan més que destruir l'amor que es fa necessari entre pares i fills.

Una de les coses de que me queix més dels meus pares, i crec que molts com jo, és aquest amor un poc egoista que me demostren

a cada passa, ells no se n'adonen però no fan més que mal i no te deixen desenvolupar així com tu vols, només pensen amb el seu orgull de pares.

Ells no tenen tota la culpa, part la tenen aquests convencionalismes de la societat nostra que els acapara i no tenen altra sortida.

MARIA MIRO

OPINIO

LLUM D'OLI

Nº 6
Febrer 1980

Edita: Agrupació Cultural
de Porreres.

Els articles publicats reflexen únicament l'opinió dels seus autors.

UN CANTIC A LES PADRINES DEL MON

Contemplant a través del lànguid mi
rall,
entreveig el reflexe de la realitat, i...
Què és aquesta realitat?: una habitació.
En el fons, la xemeneia amb la seva tè-
nue flama
i els contorns platetjats pel pas dels
anys;
en el seu costat la desitjada camilla,
i damunt ella el quinqué de floretes es
maltades
com estels reflectats a la blanca trama
da;

un cabell agrisat en el obscur sòl.

Silenci celestial!

sols percebeig el renouet de dues agul-
les

(que s'ajunten i separen rítmicament
com les notes d'un compàs)

acompanyades en el seu cantic per el
vaivé del balanci

fatigat i impacient per arribar al horit
zó.

Trànsit!

I de cop...

El foc apaga la darrera espira,
les agulles deixen de cantar,
el balanci, suport de matèria inert.

Silenci absolut!

Lluny el repicar de campanes,
murmuri d'inquietud.

Qui és mort?

Llavors em mir fixament en el mirall
i la veig a ella;
amor que alimentà amors,
flor que va neixer a la primavera
per esvair-se amb la tardor.

(habitació solitària, arrel de futures
morts).
Ella... motlluradora de la meva imatge,
trànsit... terra de la meva vida
i aliment de llavor.

Cada vegada que em veig en el teu mi
rall,

et record... i t'estim padrineta.

I la història es repeteig dia a dia
a qualsevol racó de la terra.

No!

No intentis rompre el mirall,
seria un suïcidi, un fugir de la reali-
tat;

i tu padrineta, ets:

realitat i record,

imatge i paraula,

conjuntura i bes

ets...

Amor

CATALINA SALA BARCELO

EN CONTRA DE TOTA IDEOLOGIA

Fràgil com una esqueixada branca da
metller,
madura com l'ansietat que respiro en
aquest moment,
inútil i vulnerable com la "llibertat".

Viatge, recerca ideològica volàtil,
inmadura

castigada pel rencor d'un
sutil pensament intrínsec
que l'únic que desitja és tornar
als començaments;

Fuig i alliberat.

TOMAS BORDOY

T'ESTIMO

Càlid rumor d'arena "rissolada":
solitària, implícita
sobre la costra de terreny madur.
vulnerada pels peus

que te trepitjen; no saps
respondre a la crida de les velles
conquistes quotidianes.

Les qualitats que tenies abans,
han quedat restringides
a la més pura i degradant ingratitud.

Només tens la possibilitat
de descobrir una societat
desfassada i arraigada sota
un mar híbrid i desesperat.
Sols te tenc a tú, arena
càlida i rissolada.

Inunda el meu fràgil cos amb la teva
tendra dolcesa.

Abracem.

TOMAS BORDOY

PERE CAPELLA A "LA VOZ DE PORRERAS"

El passat 11 de gener va tenir lloc al local de l'Agrupació una conferència homenatge a PERE CAPELLA "Mingo Revulgo", que contà amb la presència de Toni Serra, Joan Miralles i Llorenç Capellà, fill de l'homenatge, com a conferenciants, els quals ens donaren a conèixer qui va ésser Pere Capellà i quina la seva obra. Durant la conferència que s'ha de dir va ésser seguida per una cinquantena de persones, Joan Miralles esmentà un article que Pere Capellà va publicar al periòdic porrerenc LA VOZ DE PORRERAS sobre la pena de mort. LLUM D'OLI vol ara des de les seves pàgines vol adherir-se a aquest homenatge, reproduint íntegrament aquest article, que creiem pot ésser molt interessant.

SOBRE LA PENA DE MUERTE

No hace muchas semanas que el fantasma amenazante del patíbulo, se ha cernido sobre las tierras doloridas de España, y ante la amenaza se estremecieron todos los hombres de corazón, y unidos por el afán de clemencia lograron detener el peligro de unas ejecuciones, evitando así una nueva plaga de dolores que viniera a sumarse a los que ya venimos padeciendo.

El hecho por su magnitud, ha tenido la virtud de remozar en nosotros viejas teorías, llenas de humanismo, que nos hacen mirar al hombre como algo digno de lástima y compasión, cuando por circunstancias desgraciadas se deslinda de los términos legales. Y nos hemos sentido como inflamados de santa indignación, de cristiana indignación, cuando hemos visto pedir en nombre de la justicia el cumplimiento del siniestro fallo.

La justicia podría ser invocada si fuera una posesión de los hombres. Mas, lo justo, lo que entendemos por justo, es siempre de una justicia relativa. Nuestras apreciaciones de la justicia, cambian con el tiempo, con el lugar incluso, lo que demuestra que no son nada definitivo. Nuestros padres creían y defendían como una causa justa, la del marido que mataba a la esposa infiel, y hasta consideraban como cuestión de honor el matarla; nosotros, interpretando el hecho según el concepto que tenemos de la justicia, hemos concedido al marido ultrajado unas leyes que le permiten buscar en el divorcio lo que antes no encontraba más que en el crimen. Y así podríamos ir nombrando una serie de casos, que nos demostrarían de una forma casi tangible, que la interpretación de lo justo varía con demasiada facilidad para someter a lo voluble de estas interpretaciones, cuestiones tan delicadas como son el tratar de la vida o muerte de un semejante.

Para el revolucionario la justicia está en su causa; para el gobernante la justicia está en la ley. Pero ni el revolucionario ni el gobernante pueden afirmar que sus conceptos de la justicia sean supremos y no susceptibles de mejora.

Entonces ¿pueden, los hombres, en nombre de una justicia que desconocen en toda su integridad, quitar la vida a ningún mortal? Nó,

podrán matarlo en nombre de la ley, en nombre de unas letras impresas en las hojas de un código, pero nadie puede asegurar que no se cometa una injusticia, injusticia que no podrá ser reparada nunca, aunque llegue a ser reconocida.

¿Quiere decir esto que la ley no sirva para nada? Nó he dicho yo tanto. Mientras los hombres no adoptemos un sistema de regímenes que permita prescindir de ella, la ley, más o menos justa, será necesaria para hacer posible la convivencia social. Pero nunca deberá ser un arma para atentar contra la vida de los hombres, que dicho entre creyentes es tanto como decir contra las leyes de Dios.

¿Que la Sociedad necesita defenderse? Es verdad; pero no del que ha delinquido, sino del que puede delinquir. Al delincuente apartarlo, reducirlo a la impotencia para que no pueda constituir un peligro, pero matarlo, nó. Para matar a un hombre hay que armar el brazo de otro, y la justicia no puede hacer eso. Hacerlo sería convertirse en salvaguarda de criminales; porque criminal ha de ser, y de los de peor especie, el verdugo que sin que le tiemble el pulso, es capaz de cofir la tétrica argolla al cuello de un semejante, que lo mismo podría ser un santo que un bandido.

Y, sin embargo, el verdugo es creación de la justicia, de «eso» que los hombres han llamado justicia, de esa justicia, que hace veinte siglos armara a los verdugos del Gólgota, hiciera morir, más tarde, en los circos romanos, millares y millares de infelices, por el solo hecho de profesar una idea de paz y amor, y levantara, allá en las tenebrosidades de la España de la «Leyenda negra», las piras inquisitoriales.

En nombre de la justicia, de la verdadera Justicia, no se puede matar. Los hombres al matar no pueden invocar más que el odio y la venganza, sentimientos mezquinos que convierten el hombre en una fiera, incapaz de estremecerse de espanto al pedir la eliminación de una vida que, buena o mala, es siempre una obra de Dios.

PEDRO CAPELLÀ.

Tierras de Cataluña. Abril de 1935.

L'amo en Joan "es gerrer"

L'amo en Joan, que viu a la gerreria cap el final del carrer 18 de Juliol, gerrer d'ofici, és un autèntic autodidacta que començà a treballar amb el fang quan començava 18 anys. Els motius que l'impulsaren a practicar, allò que més tard seria el seu ofici, ell mateix ens ho explicarà a continuació:

-Quin va ésser el vostre antecessor, l'amo en Joan?

-Bé, si he de dir sa veritat en vaig aprendre per "caperrut", jo tenia un tio, el meu antecessor, que tenia aquesta gerreria i un bon dia me va cridar perquè provàs de fer qualque cosa a n'es torn, però... es fang va pegar un troç enfora, i ell tot empenyat me va deixar fer; llavors, jo tot sol vaig començar.

-Quantes gerrereries hi havia abans dins Porreres?

-N'hi havia dues: sa de Ca'n Mollet, a sa carretera de Llucmajor, i aquesta. Actualment s'única que se conserva es aquesta; sa de Ca'n Mollet tan sols es dedica a fer teules i rajoles.

COM I AMB QUE TREBALLA

-Quin material emprau per fer ses peces?

-Noltros empram "pols" (terra) que la duim de Vilafranca, llavors la passam per uns molins, la porgam i darrerament amb s'aigua ja surt es fang fet.

-Quantes classes de peces feis?

-Des de teules, tests, gerres comunes, gerres decoratives, etc...

-Com les feis?

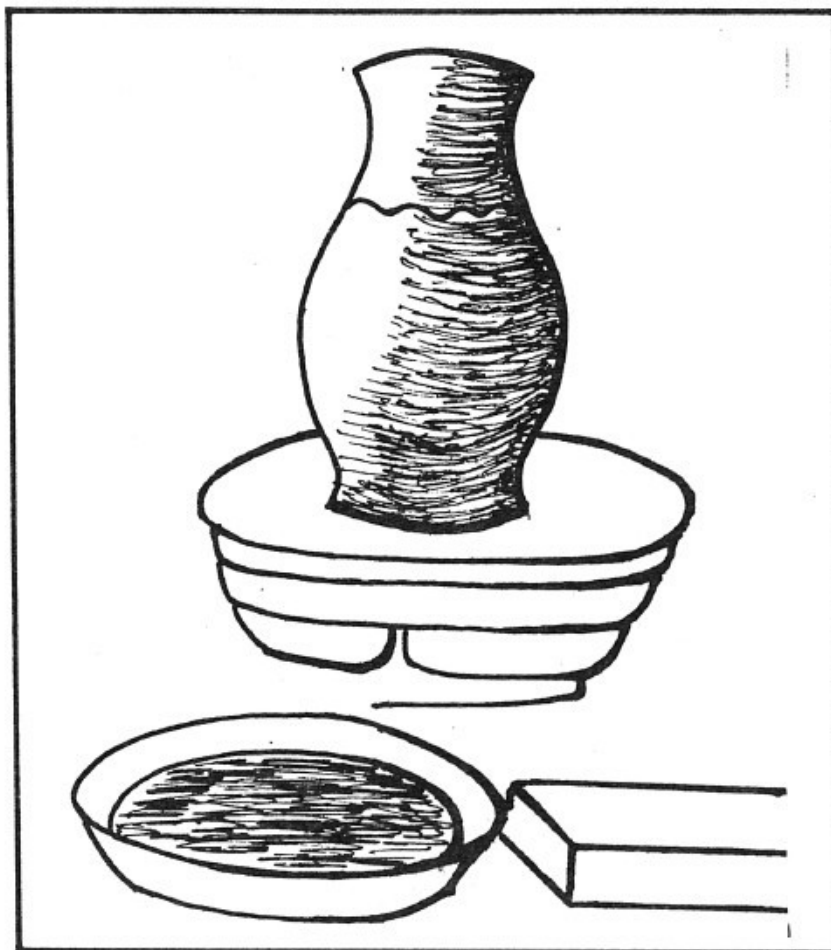
-La majoria, o millor dit, quasi totes les faig amb el torn, que es de peu, d'aquells antics. Alguna vegada, abans d'enfornar les peces faig qualque esculptureta a mà.

-Heu pensat qualque vegada en posar-lo elèctric?

-En cap moment he pensat en canviar-lo; jo preferesc el de peu.

-Ses peces que feis, on se venen?

-A Porreres se venen a ses botigues i aquí mateix; també en venen a Vilafranca, Campos, Llucmajor, etc.

-Com coeu ses peces?

-Per coure ses peces s'utilitzen forns elèctrics o de llenya. Noltros tenim dos forns de llenya.

-Sa llenya, pot ésser qualsevol o ha d'ésser una en especial?

-Pot ésser de qualsevol classe, però sa de pi mesclat amb clovelles d'ametlla.

-Quantes hores han de manester ses peces per estar cuites?

-Unes 18 hores, si es forn va bé.

AQUEST OFICI ES PERDRA

-Actualment, teniu cap ajudant?

-No, el meu fill m'ajuda una mica, però no té afició. Veig que quan me retiri aquest ofici despareixerà per complet dins Porreres.

-I per acabar. Què les diria als joves que tenen interès i preocupen per aquest ofici?

-Bé, jo els diria que el que és més important és que tenguin afició i interès i que no siguin com jo que vaig començar sense tenir-ne ganes fins que li vaig anar trobant gust.

Després d'aquest breu diàleg amb l'amo en Joan "es gerrer", crec que en tenim prou per recordar, els més majors, i per reflexionar i al mateix temps intentar, els més joves, mantenir a flor d'aigua les poques coses que ens queden de la NOSTRA CULTURA a dins Porreres.

JOANA MORA.

aspectes demogràfics de Porreres: ss. XIV~XV

Per a fins demogràfics les fonts documentals més completes són els censos de població. Però a l'època medieval i fins arribar al segle XIX s'han d'emprar els capbreus i cadastres, és a dir, fonts més relacionades amb l'economia i per això només poden donar una idea aproximada d'una col·lectivitat humana però mai serà matemàticament exacta.

Fins que el Concili de Trento en el segle XVI implantà com a norma que a les esglésies es dugués un registre dels baptismes, matrimonis i defuncions, no disposam per a Mallorca, al marge dels repertoris del morabatí, d'altres fonts directes d'informació demogràfica (fonts indirectes poden ésser els "Stims", llistes d'homes d'armes, etc.).

Els llibres que contenen la relació de l'impost del morabatí són unes llistes de les recaudacions afectuades d'aquest impost, que se pagava cada set anys, a raó d'una quantitat que oscil·lava entre vuit i onze sous assignats als caps de família ja que se pagava per focs (per casa) i no per per-

sones. L'impost del morabatí l'establí Jaume II de Mallorca a l'any 1301 i perdurà fins l'any 1765 en que ho suprimí Carles III.

Malauradament, el morabatí també conegut pel nom de fogatge o monedatge, no permet conèixer d'una manera matemàtica, el número d'habitants sinó tan sols d'una manera aproximada doncs únicament pagaven morabatí els que tenien béns valorats en deu o més lliures. En principi el que pagava devia posseir una casa, tenir béns per valor de deu lliures i ésser habitant del Regne de Mallorca. En canvi no el pagaven ni el clergat, ni els miserables ni els que gaudien de privilegi reial d'exenció. Per això els càlculs de població, basant-se en el morabatí, sempre són aproximats.

Per a calcular el número d'habitants sobre la base del morabatí se multiplica el número de morabatins pel coeficient 5 (hi ha autors que utilitzen el coeficient 4,5), si consideram que la família la -

terme mig davant les variacions que pot tenir el valor del "foc". Els defectes d'aquest mètode són greus doncs suposa admetre la mateixa estructura social i els mateixos gèneres de vida en zones i èpoques diferents, però tal volta, per ara, sigui l'únic mètode a l'abast.

La comarca més poblada de Mallorca, a l'època tractada, era el Pla. La vila de Porreres, situada dins el pla, sofreix en línies generals, una evolució fidel del reflexe de la general de l'illa (conseqüència de la Pesta Negra, de la revolta dels forans, etc.). Per a l'any 1489 de totes les viles mallorquines era la sisena, duent-li sols avantatge les viles de Lluçmajor, Pollensa, Inca, Manacor i Felanitx.

A continuació insertam la relació de dades sobre el pagament del morabatí a Porreres en els segles XIV i XV:

ANY	MORABATI	POBLACIO
1329	197	985
1343	174	870
1350	180	900
1364	217	1085
1421	243	1215
1427	259	1295
1433	267	1335
1444	275	1375
1451	268	1340
1459	238	1190
1466	258	1290
1475	280	1400
1482	320	1600
1489	326	1630

MARIA BARCELO

SABIEU QUE ...

Amb el mateix nom que el nostre poble existeix un poblet a la comarca de la Garrotxa?

A la comarca del Priorat (Tarragona) hi ha el municipi de PORRERA, però PORRERES el trobam a la comarca de la Garrotxa (Girona).

Veieu que en diu la Gran Enciclopèdia Catalana, Tom XI, pàg. 800:

PORRERES, antic poble i parròquia (Sant Andreu de Porreres) del municipi de la Vall de Bianya (Garrotxa), situada a 818 mts. alt, als vessants esquerres de la Vall del Bac, sota el puig Ou. En depenien les esglésies de Llongarriu, de Sant Feliu del Bac, de Sant Miquel de la Torre i de Santa Magdalena del Coll. L'Edifici és d'origen romànic (es conserva l'absis). Es esmentada ja el 977, que el comte Miró la donà al monestir de Sant Pere de Besalú.

BALANÇ D'ACTIVITATS

curs 1978-79

BALANÇ DE LES ACTIVITATS REALITZADES PER L'AGRUPACIÓ CULTURAL DURANT EL CURS 1978-79

Octubre-78:

- Dia 2 comença el curs de preparació per al Graduat Escolar.
- Dia 8 excursió a la Talaia d'Aubarca-Cala Matzocs.
- Dia 21 presentació dels llibres El fogueró de JOSEP M^a. SALOM, i els Pescaires d'Artà de DAMIA DURAN.
- Dia 23 xerrada sobre ecologia i Agricultura per ENRIC MUS i projecció de diapositives sobre Lluites ecològiques a les Illes per TALAIOT CORCAT.

- Dia 24 taula rodona: Problemàtica dels pobles de la part forana

- Dia 25 confrontació escolar d'escacs entre Montuïri i Porreres.
Projecció de pel·lícules locals per BARTOMEU SASTRE "Marc" i bunyolada popular amb vinet.

- Dia 27 xerrada i projecció de diapositives sobre Cultura de les Illes a càrrec de COSME AGUILO.

- Dia 29 excursió ciclista a les excavacions talaiòtiques de Son Fornés (Montuïri)

Novembre-78:

- Dia 4 assemblea general de socis
- Dia 5 excursió al Puig Tomir
- Dia 18 inauguració d'una exposició de fotografia al local social per autors de l'exposició de la Banca March.
- Dia 19 exposició d'eines de foravila a la Caixa.
- Dia 25 Festa Pagesa.
Concurs de maneig de tractor i remolc.
- Dia 26 motocros (col.laborant amb el Club Monti-Sion)

Desembre-78:

- Dia 16 comença el curs de llengua catalana.
- Dia 23 surt el nº 1 de LLUM D'OLI
- Dia 26 xocolatada amb coca de Nadal i xampany al local social.

Gener-79:

- Dia 12 reunió amb el secretari de UCD a Porreres el que exposa els seus desitjos de col.laboració amb l'Agrupació Cultural.

Febrer-79:

- Dia 11 excursió al Puig de l'Ofre.
- Dia 24 desflessada.
Surt el nº 2 de LLUM D'OLI

Març-79:

- Dia 19 excursió al Puig Galatzó.
- Dia 17 inauguració de la sala de música.

Maig-79:

- Dia 1 excursió a la Vall d'Ariant.
- Dia 5 sopar de cloenda del curs de català.
- Dia 25 surt el nº 3 de LLUM D'OLI

Juliol-79:

- Dia 5 surt el nº 4 de LLUM D'OLI

Agost-79:

- Dia 7 conferència sobre el cost econòmic de l'Autonomia a càrrec de MIQUEL ALENYAR
- Dia 8 Id. sobre Autonomia i política a càrrec de DAMIA FONS
- Dia 10 Id. sobre Autonomia i Cultura per JOSEP M^a. LLOMPART
- Dia 12 concurs de xapar albercoc gelatada popular i pel·lícules de TOMEU "MARC".
- Dia 13 partit d'escacs Porreres-Felanitx.
- Dia 14 Volada d'estels i miloques.
Exhibició per MIQUEL "RAMONELL".
- Dia 14 inauguració de la mostra fotogràfica sobre temes de Porreres.
Cloenda del VII torneig d'escacs i partides ràpides.
- Dia 26 excursió al Torrent de Pareis.

Octubre-79:

- Dia 13 xerrada explicativa sobre la problemàtica als Instituts.
- Dia 20 conferència sobre Màgia i bruixeria a Mallorca a càrrec de JOAN MIRALLES.

- Dia 21 excursió ciclista a Son Mesquida.
Concert de música de cambra a càrrec del QUINTELL PARE AULI de Felanitx.
- Dia 22 taula rodona sobre la problemàtica de la droga.
- Dia 23 confrontació infantil d'escacs.
- Dia 23 presentació del llibre El franjer popular de Mallorca de MIQUEL FUSTER
- Dia 24 bunyolada popular i actuació d'HORITZO.
- Dia 26 representació teatral D'aquesta aigua no en beuré pel grup AGARA d'Andraitx

Novembre-79:

- Dia 6 comença un curset de pintura.
- Dia 9 passada de pel·lícules sobre el torrent de Pareis d'En TOMEU "MARC" i refresc
- Dia 24 inauguració de l'exposició de ceràmica, herbes i gra
- Dia 25 ler. maratón del Pla de Mallorca.

Desembre-79:

- Dia 1 concurs de maneig de tractor i remolc.
FESTA PAGESA.
- Dia 16 excursió al Castell d'Algiró-Orient.
- Dia 22 surt el nº 5 de LLUM D'OLI
- Dia 27 assemblea general de socis i xocolatada al local.

BIBLIOTECA

En el passat mes de Desembre varen arribar els llibres que el Ministeri de Cultura ens havia promesos, i que juntament amb els que ja teniem constitueixen la nostra petita, encara, però interessant BIBLIOTECA DE L'AGRUPACIO.

Aquests dies hem estat fent feina clausificant-los i ordenant-los perquè pugui funcionar ja des d'ara el servei de biblioteca. L'encarregat d'aquest servei és en NICOLAU BARCELO a qui teniu que dirigir-vos per treure els llibres que volgueu llegir.

La relació de llibres que ens han arribat és la següent:

La niña (C. Laforet); Aventuras de una peseta (J. Canals); Sonata de primavera (V. I. lle Inclán); Obres Completes (J. Roís); Pilar Prim (N. Oller); La saga. Fuga de J.B. (G. Torrente); Narraciones extraordinarias (A. Poe); El espectador (Ortega y Gasset); El caballero del hongo gris (G. de la Serna); Lazarillo de Tormes. El diablo cojuelo (Anón. mo. Luis Velez); La tierra de nadie (I. Aldecoa); Doña Berta (L. Alas); Algunos muchachos (A.M. Matute); El bandido adolescente (R.J. Sender); Memorias de un niño de derechas (F. Umbral); Solitud (V. Català); El rellotge de caixa (F. Martí); El largo viaje (J. Semprún); El gatopardo (G.T. de Lampedusa); El aleph (J.L. Borges); El principito (Saint-Exupery); Nuevas amistades (J. García); El extranjero (A. Camus); La marea (J.M. Gironella); Los días de Lina (C. Castroviejo); Morderse la cola (M. de Predolo); Fuita i martiri de Sant Andreu Milà (M.A. Riera); El humo dormido (G. Miró); Las siete cucas (E. Noel); La familia de Alvareda (F. Caballero); La vida como es (J.A. de Zunzunegui); Cuentos amatorios (P.A. de Alarcón); El padrino (M. Puzò); La vida del Buscón (Quevedo); La veintena (M. Portal); El caballero de las botas azules (R. de Castro); Historias de Plinio (F. García); Casicuentos de Londres (V. Soto); La colmena (C.J. Cela); Sin levantar cabeza (A. Zamora); Orosia (F. González-Aller); El metal de los muertos (C. Espina); Los hombres de la mala uva (F. Candel); Los clarines del miedo (A.M. de Lera); Historia de Elio (R. Tamames); Cien años de soledad (García Marquez); La revuelta (A. Bosch); Cronica II (R. Muntaner); Servitud (J. Puig); Los ancianitos son una lata (E. Acevedo); Troteras y danzaderas (P. de Ayala); Artículos políticos (M.J. de Larra); El lobo estepario (H. Hesse); Novelas Ejemplares (M. de Cervantes); Los jefes (Vargas Losa)

El desfile de la victoria (F. Díaz Plaja); La escalera (C. Murciano); Juan Salvador Gaviota (R. Bach); Genio y figura (J. Valera); San Manuel Bueno martir... (M. de Unamuno); Guía de forasteros (P. de Lorenzo); Todos los enanos del mundo (E. Cerdan); El destino de Lázaro (M. Andujar); Campo cerrado (M. Aub); La madama (C. Alós); La leva (J.M. de Pereda); Rondalles mallorquines. Tom X (J. des Racó); Monólogo de una mujer fría (M. Alcon); Leyendas de Ibiza (J. Demerson); Caballos hacia la noche (E. Porcel); Testa de copo (A. Grosso); De camisa vieja a chaqueta nueva (V. Casas); Fábulas (F.M. Samaniego); Memòries i confesions d'un adolescent de casa bona (J.M. Llompart); Èè tunel (E. Sabato); Historias fantásticas (A. Bioy); Amor y pedagogía (M. de Unamuno); La ben plantada (E. d'Ors); Calidoscopi sentimental (J. Albanell); L'home és el tot (Gaziel); Café de artistas (C.J. Cela); Tierras del Ebro (S.J. Arbo); El fondo del vaso (F. Ayala); Cañas y barro (Blasco Ibáñez); La oscura historia de la prima Montse (J. Marse); Miss Giacomini (M. Villalonga); El Jarama (Sánchez Ferlosio); Ajo y salobre (J.M. de Sañarra); El café de los hombres tristes (V. Mora); Volvoveta (w. renáñez); Finya de rosa (J. Ruyra); Con los dedos en la boca (E. Alonso); Tiempo de silencio (L.M. Santos); Aventuras inventos y mixtificaciones de Silvestre Páparadox (Pío Baroja); Fin de fiesta (J. Goytisolo); Tormento (Pérez Galdós); Rayuela (J. Cortázar); Poesía (L. Gomis); Poesía última (E. Caballero); Antología poética (J.R. Jiménez); Historias en Venecia (E. Badosa); País (B. de Otero); Flor d'enamoratats (J. Timoneda); Rosa dels vents (M. Forteza); Poesies (M. Torres); Castellanas (Gabriel y Galán); Cantos de vida y esperanza (R. Darío); Antología poética (J. Alcaide); Ternura (G. Mistral); Colección Particular (J. Gil); Cap al tard (J. Alcover); Antologia poética (J. Verdguer); Poesía (J. Manrique); Antologia poética (A. Guimerà); Antologia poética (M. Aguiló); Antologia poética (A. Machado); Antologia (J. Guillen); Lirica española de hoy (J.L. Cano); Cuatro poetas de hoy (M. de Guacia Ifach); Antologia del grupo poético del 27 (V. Gaos); Summa poética (N. Guillén); Cancionero y romancero español (D. Alonso); Poética narrativa (G.A. Bécquer); Cancionero general (H. del Castillo); La generación de 1936. Antologia poética (Aut. varios); Poesía (Pedro Salinas); La mitad del tiempo (M. Alcántara); Antologia poética (A.

(ve de la pag. 9)

March); Elegías del capitán (L. López); Poesía española del siglo de oro (L. Rosales); Antología poética (J. Maragall); Antología poética (V. Alexandre); Poesies populars (P. d'A. Penya); Tradicions i fantasies (Costa y Llobera); El adefesio (R. Alberti); Angelina o el honor de un brigadier (J. Poncela); Los verdes campos del Edeñ. Los buenos días perdidos (A. Gala); El pelo de la dehesa (M. Bretón); El lindo don Diego (A. Moreto); El tejedor de Segovia (Ruiz de Alarcón); Mariana Pineda. La zapatera prodigiosa. Bodas de sangre (García Lorca); Tres sombreros de copa (M. Mihura); Puebla de las mujeres (Hnos. Álvarez Quintero); Una tragèdia i una farsa (Ll. Moyà); El vergonzoso en palacio (T. de Molina); Traidor, inconfeso y mártir (J. Zorrilla); Las mocedades del Cid (G. de Castro); Del Madrid castizo (C. Arniches); La tejedora de sueños. Llegada de los dioses (Buero Vallejo); Los intereses creados (J. Benavente); Baltasar (G. de Avellaneda); La lozana andaluza (F. Delicado); Siau ben vinguts (A. Ballester); El criat de dos amos (C. Goldoni); Qué es la democracia (M. J. de Parga); Cual es el pensamiento de la Iglesia respecto a la política (A. Palenzuela); V Mussolini prof el fascismo (M. Luján); Volem l'Estatut (Ll. Aguiló); Qué es el liberalismo (J. Garrigues); Qué es la monarquía (J. Satrustegui); Qué son las izquierdas (T. Galván); Qué es la reforma política (J. Melià); Función social del cartel (J. Renau); Mallorca i la tradició tècnica (J. Sureda); Puerta de tierra (J. Benet); Història de Mallorca, resum (P. Xamena); La arboleda perdida (R. Alberti); Confieso que he vivido (P. Neruda); Casi unas memorias (Dionisio Ridruejo); Fallas en su tinta (F.P. Puche); Dados, amor y clérigos (L.A. de Villena); L'home per la paraula (F. de B! Moll); Arte vivo (E. d'Ors); Sermons de quaresma (S. Vicent Ferrer); La vid y los sarmientos (F. Suarez); Las ratas (M. Delibes); Obra poètica (B. Rosselló-Porcel).

assemblea general

El passat 27 de desembre es va fer la junta ordinària de socis de l'Agrupació Cultural, amb una assistència important si la comparem amb les dels darrers anys, quasi una cinquantena de socis, que si bé encara no és la cifra ideal d'assistència demostra un interès creixent per la participació en els quefers de la nostra entitat.

Després de la lectura de l'acta anterior, es passà a la enumeració de les activitats dutes a terme durant el passat exercici. S'exposà la problemàtica i activitat de la revista LLUM D'OLI, així com el teme econòmic que per ara podem dir que no planteja problemes, tant és així que a probada una compra de mobiliari nou amb destí a la sala de lectura (biblioteca) que properament entrarà en funcionament i quedarà a l'abast de tots els socis.

Un altre teme que cap destacar fou la renovació de càrrecs de la Junta Directiva, motivada per la dimissió presentada per Maria Barceló a la darrera reunió de la Junta Directiva. Es celebraren eleccions per a cobrir aquest lloc, presentant-se a l'elecció tres persones: Nicolau Barceló, Catalina Trobat i Catalina Oliver, resultant elegida aquesta darrera que passa a formar part de la Junta. Des de aquestes línies volem agrair a Maria Barceló els serveis aportats en aquesta sempre difícil tasca, i donar la benvinguda a la nova membre de la Junta, Catalina Oliver.

Una vegada acabada l'assemblea fou oferida una xocolatada a tots els socis i simpatitzants de l'entitat que fou, com sempre molt concorreguda i animada.

ESCACS

LA MILLOR TEMPORADA DELS NOSTRES ESCACS

RESULTATS

Primera

Porreres-Lloseta	3'5-1'5
S.Margalida-Porreres	0'5-4'5
Porreres-Campos	1 - 4
Porreres-Alcúdia	3 - 2
Manacor-Porreres	1'5 - 3'5
Porreres-Inca	3 - 2
Penya-Porreres	4 - 1
Lloseta-Porreres	1 - 4
Porreres-S.Margalida	5 - 0
Campos-Porreres	1 - 4
Alcúdia-Porreres	2'5-2'5
Porreres-Manacor	3 - 2
Inca-Porreres	3 - 2
Porreres-Penya	2'5-2'5

Segona

Porreres-Felanitx	3'5-0'5
Porreres-Llucmajor	2 - 2
Petra-Porreres	2 - 2
Porreres-Colònia	3 - 1
S.Servera-Porreres	2'5-1'5
Porreres-Maria	0'5-3'5
Felanitx-Porreres	1'5-2'5
Llucmajor-Porreres	1'5-2'5
Porreres-Petra	3 - 1
Colònia-Porreres	2'5-1'5
Porreres-S.Servera	2'5-1'5
Maria-Porreres	2'5-1'5

La temporada dels campionats de Mallorca per equips 1979-80 ha estat la millor que fins ara ha realitzat el nostre conjunt al llarg dels seus quatre anys d'intervenció a les proves federades oficials.

Destaca el sub-campionat aconseguït per l'equip "A" a primera categoria, guanyant-se el dret a la promoció a preferent, després d'una bona campanya plena d'encerts, malgrat alguns partits d'evident mala sort, mantenint una trajectòria molt regular durant tot el campionat al segon lloc de la taula classificatòria.

El quadre "B", a segona categoria, ha millorat, per la seva part, l'actuació de l'any anterior (varen esser quarts) amb un tercer lloc. I aquí si que la mala sort fou major, donat que durant varies setmanes per mèrits propis ocuparem el cap de la classificació i estarem a punt d'esser també promocionadors, fallant a dos partits claus de certa facilitat. Així i tot podem considerar molt vàlida la tercera plaça. Cal dir que l'Agrupació Cultural de Porreres ha estat l'únic club de Les Illes que ha movilitzat nou jugadors per setmana el mateix dia. Vegeu a aquesta plana els resultats aconseguïts i les puntuacions individuals dels nostres jugadors, així com les distintes classificacions dels dos grups on hem pres part. A un proper número els informarem dels partits de promoció.

PUNTUACIONS INDIVIDUALS

Jugador	Partides			Punts	%
	jugades	+	= -		
S.ESTELRICH SANSO	14	7	5 2	9'5	67'85
B.ROIG FULLANA	13	6	5 2	8'5	65'38
P.TORRES SIQUIER	1	-	- 1	0	-
S.RIPOLL CARDELL	10	4	3 3	5'5	55
D.TOLEDO FERRER	6	3	1 2	3'5	58'33
J.OLIVER GARI	12	4	4 4	6	50
J.PALERM BARCELO	5	1	1 3	1'5	30
J.BARCELO BAUÇA	4	-	2 2	1	25
R.MASALIES GOMEZ	7	5	- 2	5	71'42
G.GORNALS MESQUIDA	12	6	3 3	7'5	62'50
P.SORELL NICOLAU	10	4	2 4	5	50
J.GIL CUENCA	13	6	5 2	8'5	65'38
J.CERDA TOMAS	10	5	2 3	6	60

Per a qualsevol porrerenc, de qualsevol edat, li ha de resultar difícil recordar els dies de festa que hem viscuts des de la nostra infantesa més o menys llunyana, sense associar-los a les imatges que es reproduïxen a aquestes fotografies. Imatges d'uns homes curtits pel temps que sota el pes d'aquests feixucs instruments han aportat desinteressadament al seu bon quefer i les seves notes d'alegria a tots els dies més assenyalats, any darrera any, a la nostra vila.

Uns homes que ens han demostrat, que ens estan demostrant, a on es pot arribar quan es posa il·lusió en una cosa. Són moltes hores sacrificades del seu esplai per a l'esplai dels demés. I això més prest o més tard s'agraeix.

Vagi des d'aquí, a través d'aquestes fotografies i d'aquestes línies un homenatge a la nostra Banda i un desig de que sigui per molts d'anys.

Rafel Ferrà

